

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Marie Kocourkové a soudkyň JUDr. Magdaleny Ježkové a Mgr. Heleny Konečné ve věci žalobce **Krajského soudu v Brně**, se sídlem v Brně, Rooseveltova 16, proti žalovanému **Odvolacímu finančnímu ředitelství**, se sídlem v Brně, Masarykova 31 (jako nástupci Finančního ředitelství v Brně), v řízení o žalobě proti rozhodnutí Finančního ředitelství v Brně ze dne 26. dubna 2012, čj. 5712/12-1700-708238, takto:

- I. **Rozhodnutí Finančního ředitelství v Brně ze dne 26. dubna 2012, čj. 5712/12-1700-708238 se zrušuje a věc se Odvolacímu finančnímu ředitelství vrací k dalšímu řízení.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

K projednávané věci krajský soud v úvodu uvádí, že zákonem č. 456/2011 Sb., účinným ke dni 1. 1. 2013, došlo ke zrušení finančních ředitelství (ust. § 19 odst. 1 této právní úpravy). Na jejich místo nastupuje Odvolací finanční ředitelství, s nímž bude dále krajský soud jednat jako s žalovaným (ust. § 69 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s.ř.s.“).

Včas podanou žalobou namítal žalobce nezákonnost shora uvedeného rozhodnutí, jímž Finanční ředitelství v Brně (dále jen „žalovaný“) zamítlo jeho odvolání do platebního výměru na odvod za porušení rozpočtové kázně ve výši 1 935 623 540 Kč.

V žalobě uvedl, že dne 3. 11. 2009 u něho správce daně zahájil daňovou kontrolu týkající se nakládání s prostředky státního rozpočtu u akce ISPROFIN 23611 G 1032 s názvem „KS Brno – Justiční areál v Brně“. Odvod za porušení rozpočtové kázně pak správce daně vyměřil platebním výměrem po více než dvou letech. Žalovaný přitom konstatoval porušení třech bodů podmínek čerpání prostředků státního rozpočtu.

V první řadě měl žalobce porušit bod 12 podmínek čerpání prostředků státního rozpočtu, které byly přílohou č. 1 rozhodnutí o účasti státního rozpočtu na financování akce a následných výdajů, čímž neoprávněně použil peněžní prostředky státního rozpočtu ve smyslu ust. § 3 písm. e/ zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „rozpočtová pravidla“) a porušil tak rozpočtovou kázeň k datu 28. 2. 2010 ve výši 1 935 623 540 Kč.

Dále žalovaný žalobci vytýkal porušení bodu 2 podmínek čerpání prostředků státního rozpočtu, které byly přílohou č. 3 rozhodnutí o registraci akce v informačním systému ISPROFIN a bodů 2 a 3 podmínek čerpání prostředků státního rozpočtu, které byly přílohou č. 1 rozhodnutí o účasti státního rozpočtu na financování akce a následných stanovení výdajů, týkající se postupu v souladu se zákony č. 40/2004 Sb., o veřejných zakázkách (dále jen „zákon č. 40/2004 Sb.“) a zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách (dále jen „zákon o veřejných zakázkách“) a s instrukcí Ministerstva spravedlnosti čj. 4/04-OIM-SP ze dne 30. 4. 2004 o zadávání veřejných zakázek v resortu Ministerstva spravedlnosti (dále jen „instrukce Ministerstva spravedlnosti“), čímž v rozporu s ust. § 66 odst. 3 zákona č. 40/2004 Sb. a § 27 odst. 2 instrukce Ministerstva spravedlnosti vydal veřejné prostředky ve výši 30 880 500 Kč dodavateli, který nebyl vybrán v řádně provedeném výběrovém řízení, a toto porušení mělo vliv na výběr vítězného dodavatele a v rozporu se zákazem stanoveným v ust. § 99 odst. 3 zákona o veřejných zakázkách vydal veřejné prostředky dodavateli, který nebyl vybrán v řádně provedeném výběrovém řízení.

Konečně měl dle žalovaného žalobce porušit i bod 4 podmínek čerpání státního rozpočtu, které byly přílohou č. 1 rozhodnutí o účasti státního rozpočtu na financování akce a následných stanovení výdajů tím, že v rozpočtovém roce 2009 z prostředků na běžné výdaje uhradil a proúčtoval na vrub účtu – drobný dlouhodobý hmotný majetek – dodávky investičního charakteru související s vybavením justičního areálu v celkové výši 1 550 100 Kč.

Žalobce vyslovil přesvědčení, že správní orgány nesprávně interpretovaly pojem „porušení rozpočtové kázně“ s důsledkem vrácení přidělené dotace v situaci, kdy žalobce jednoznačně splnil podmínku čerpání dotace na stanovený účel, o čemž

ostatně ani není veden spor. Napadené rozhodnutí tak porušuje princip proporcionality a rovnosti před zákonem a tyto nedostatky jej činí nezákonným. Správní orgány tak dle žalobce daly přednost jednoduššímu formálnímu přístupu před administrativně náročným zvažováním skutečných rozpočtových dopadů jednotlivých zjištěných skutečností. Jejich výklad se tak přesouvá až do řízení o žádosti o prominutí odvodu, které je však řízením nenárokovým a je tak oslabena i míra soudní ochrany.

Při hodnocení neurčitého pojmu „neoprávněné použití peněžních prostředků“ je přitom dle žalobce nutné vycházet i z účelu poskytnutých veřejných prostředků a jeho naplnění. Přitom nikoliv každé porušení takové povinnosti je zároveň neoprávněným použitím veřejných prostředků. Žalobce v této souvislosti odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu obsaženou v jeho rozsudku ze dne 25. 6. 2008, čj. 9 Afs 1/2008-45. Výkladem ust. § 44a odst. 4 písm. c/ rozpočtových pravidel žalobce dovodil povinnost správních orgánů zohlednit při stanovení výše odvodu za porušení rozpočtové kázně i tu část peněžních prostředků, které byly čerpány v souladu s rozhodnutím. Správce daně však v posuzované věci zcela formalistickým způsobem a bez ohledu na skutečný stav věci poukázal na marginální „pochybení“ žalobce a automaticky jim přiřadil částky výdajů v absolutní výši. Žalobce namítal nezákonný postup správce daně zejména ve vztahu k porušení bodu 12 podmínek čerpání prostředků státního rozpočtu. K tomu zdůraznil, že veškeré návrhy smluv byly zasílány Ministerstvu spravedlnosti k připomínkám, fakturace v jiných měsíčních intervalech ani zkrácená splatnost faktur však správcem programu připomínkována nebyla. Nato žalovaný pouze uvedl, že změna stanovených podmínek by byla možná pouze změnou rozhodnutí o účasti státního rozpočtu na financování akce správcem programu. Žalobce však považoval za nepochybné, že je to správce programu, kdo primárně svým rozhodnutím vytváří právní rámec, v jehož mezích se má investor akce povinnost pohybovat. Pokud se tedy investor akce (žalobce) pohyboval v legálním prostoru, který správce programu vymezil svým rozhodnutím, nelze mu takové jednání přičítat k tíži. Správce daně i žalovaný tak dle žalobce pochybili, pokud nepřihlédli k tomu, že správce programu byl o drobných změnách ve způsobu a termínech fakturace informován, neměl však žádných připomínek a zůstal tak nečinným. Tím postup žalobce aproboval. Pokud přesto žalovaný trvá na tom, že žalobce nepožádal o změnu podmínek rozhodnutí o účasti státního rozpočtu na financování akce, přičemž po schválení takové změny správcem programu by vlastně bylo vše v pořádku, jedná se dle žalobce o nepřipustný formalismus.

Žalobce dále uvedl, že nepopírá, že z formálního hlediska k porušení rozpočtové kázně došlo, ale zdůrazňuje, že při stanovení výše odvodu je třeba přihlídnout k míře porušení rozpočtové kázně, což se nestalo, a přitom se pochybení týkalo naprosto okrajových záležitostí, jimž je třeba do protikladu postavit zmiňované splnění podmínky čerpání dotace jako celku na stanovený účel. Spočívalo-li pochybení ve stanovení jiných než měsíčních intervalů fakturace, tak dle žalobce byl tento způsob, vzhledem k uvolňovanému objemu finančních prostředků, pro státní rozpočet zcela nepochybně výhodnější. Pokud šlo o pochybení týkající se vystavení konečné faktury dne 29. 4. 2009, žalobce připustil, že byla vskutku vystavena po

předání a převzetí celého díla, avšak nikoliv po odstranění vad a nedodělků. Tato skutečnost ale nemohla mít a ani neměla žádný praktický rozpočtový dopad. Správce daně zde nevzal v úvahu, že v této konečné faktuře bylo datum splatnosti stanoveno na 29. 6. 2009 a též že tato faktura byla fakticky uhrazena až ve dnech 27. 7. 2009 a 17. 12. 2009. O těchto souvislostech, z nichž je zřejmá naprostá marginalita vytýkaných pochybení, přitom správce daně musel vědět. I v případě zjištění správce daně ohledně nižší než 21 denní splatnosti faktur žalobce uvedl, že se jedná o typickou ukázkou pochybení bez jakéhokoliv reálného rozpočtového dopadu. V naprosté většině smluv byla splatnost faktur stanovena jako 20ti denní, takže rozdíl jediného dne splatnosti je z hlediska náročnosti výstavby justičního paláce jako celku zjevnou marginalitou. Navíc stanovení splatnosti faktur je pouhým smluvním stanovením lhůty, nejedná se o stanovení termínu, před nímž by dlužník nemohl fakturovanou částku uhradit. Z porovnání dat vystavení faktur je přitom zřejmé, že k úhradám naprosté většiny faktur docházelo v předstihu několika dnů před datem splatnosti, jednodenní rozdíl v požadované splatnosti faktur tak nehrál vůbec žádnou roli.

Dále žalobce dodal, že sama rozpočtová pravidla znají pojem „méně závažné porušení rozpočtové kázně“ - § 14 odst. 5 – za což označují „nepodstatné nedodržení některých lhůt“. Tuto právní úpravu však správní orgány zcela pominuly. Shledané formální porušení rozpočtové kázně nebylo ani zásadní, ani systémové, ani tak mimořádného rozsahu, aby správní orgány mohly uložit odvod v absolutní výši. Takový odvod označil žalobce za nesprávný, neboť neodpovídá charakteru pochybení a skutečné závažnosti pochybení zjištěného kontrolou a je tak v rozporu s principem proporcionality (čl. 1 Ústavy ČR). Nedostatek závažného porušení rozpočtové kázně plyne též ze skutečnosti, že nedošlo k překročení limitu přidělených prostředků ze státního rozpočtu, všechny přidělené prostředky byly využity hospodárně a akce byla realizována podle investičního záměru. V žádném z uvedených případů nešlo o pořízení věcí nesouvisejících s akcí, ale vždy šlo o drobné nedostatky administrativního charakteru. Správce programu pak k realizaci akce neměl připomínek.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že správce daně postupoval při hodnocení důkazních prostředků v souladu s rozhodnutím o účasti státního rozpočtu při financování akce a následným stanovením výdajů na financování akce organizačními složkami státu. Dané rozhodnutí a následné stanovení výdajů obsahují všechny náležitosti právně závazného dokumentu a je v nich výslovně uvedeno, že jejich nedílnou součástí jsou v příloze obsažené podmínky čerpání prostředků státního rozpočtu. Právním úkonem, kterým byly žalobci stanoveny práva a povinnosti, je tedy rozhodnutí, což je platný a právně závazný dokument. Žalovaný se proto neztotožnil s názorem žalobce, že uvedené podmínky nemají náležitosti právně závazného dokumentu, což by znamenalo, že jejich obsahem nemůže být žádný závazek.

Žalovaný zdůraznil, že při kontrole zjistil správce daně porušení uvedených podmínek rozhodnutí, a proto v souladu s ust. § 3 písm. e/ rozpočtových pravidel

konstatoval neoprávněné použití peněžních prostředků poskytnutých ze státního rozpočtu. Uvedl rovněž, že skutečnost, že dotázané odbory Ministerstva spravedlnosti neměly připomínky k návrhům smluv o dílo, nemá na závaznost podmínek vliv. Pokud žalobce zjistil, že není schopen zabezpečit realizaci akce v souladu s obsahem rozhodnutí, měl neprodleně dle ust. § 7 odst. 6 vyhlášky č. 40/2001, o účasti státního rozpočtu na financování programů reprodukce majetku (dále jen „vyhláška“) a čl. 7 odst. 6/ pokynů R 1-07 a R 2-07 neprodleně informovat správce programu a současně předložit návrh na změnu rozhodnutí. To žalobce neučinil a Ministerstvo spravedlnosti jako správce programu proto nemohlo provést změnu rozhodnutí, která by případný požadavek akceptovala. Dále žalovaný uvedl, že o výhodnosti čtvrtletní fakturace nemůže rozhodovat správce daně, ale pouze správce programu. Ministerstvo spravedlnosti stanovilo v podmínkách povinnost měsíční fakturace, která měla být žalobcem dodržena.

Dále žalovaný uvedl, že správce daně je oprávněn v rámci výkonu správy odvodů za porušení rozpočtové kázně ve smyslu ust. § 44a odst. 8 rozpočtových pravidel kontrolovat i skutečnost, zda bylo při výběru dodavatelů postupováno v souladu s předpisy o zadávání veřejných zakázek. Upozornil, že součástí rozhodnutí o účasti státního rozpočtu na financování akce jsou podmínky čerpání prostředků státního rozpočtu, které ukládají příjemci prostředků postupovat v souladu se zákonem č. 40/2004 Sb., resp. zákonem o veřejných zakázkách. Žalovaný odkázal na ust. § 3 písm. e/ rozpočtových pravidel, které za neoprávněné použití peněžních prostředků označuje i takové, jehož provedením byla porušena povinnost stanovená právním předpisem, rozhodnutím popř. dohodou nebo porušení podmínek, za kterých byly příslušné peněžní prostředky poskytnuty. Žalovaný dovodil, že podmínky rozhodnutí stanovují příjemci dotace povinnost postupovat při výběru dodavatelů akce dle právního předpisu, kterým je zákon o veřejných zakázkách. Správce daně přitom na základě zjištěných skutečností konstatoval porušení zákona o veřejných zakázkách, neboť prostředky státního rozpočtu byly vyplaceny na základě výběrového řízení, které nebylo provedeno v souladu s tímto závazným právním předpisem, takže se staly neoprávněně použitými ve smyslu ust. § 3 písm. e/ rozpočtových pravidel. Žalovaný konstatoval, že správce daně je oprávněn v rámci výkonu správy odvodů za porušení rozpočtové kázně kontrolovat i postup příjemce dotace ve vztahu k zákonu o veřejných zakázkách a ze zjištěných skutečností vyvozovat závěry v souladu s ust. § 44 a § 44a rozpočtových pravidel.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí bylo dále uvedeno, že Úřad pro ochranu hospodářské soutěže rozhodl, že se žalobce dopustil správního deliktu tím, že porušil zákaz stanovený v ust. § 99 odst. 3 zákona o veřejných zakázkách, když využil opčního práva a zadal zakázky v jednacím řízení bez uveřejnění, ačkoliv z výsledků jednání bylo zřejmé, že cena, kterou bude zadavatel povinen uhradit za realizaci nových stavebních prací při využití opčního práva bude ve zjevném nepoměru k části předpokládané hodnoty plnění, odpovídající opčnímu právu, která byla stanovena před zahájením původního zadávacího řízení, přičemž tento postup zadavatele mohl podstatně ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky. Žalovaný přitom odkázal na ust. § 99 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění pozdějších

předpisů (dále jen „daňový řád“) s tím, že byl rozhodnutím Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže vázán. Neztotožnil se ani s odvolací námitkou poukazující na zásadu jednoho potrestání za tentýž skutek, kdy vyměření odvodu považuje žalobce za druhou sankci za tentýž skutek. Žalovaný k tomu konstatoval, že se žalobce dopustil správního deliktu podle zákona o veřejných zakázkách, tím došlo k porušení podmínek poskytnutí dotace a tedy i k porušení podmínek rozpočtové kázně podle rozpočtových pravidel. Správce daně uložením povinnosti odvodu za porušení rozpočtové kázně neuložil žalobci další sankci, ale vyměřil daň, tedy stanovil povinnost vrátit do státního rozpočtu prostředky, které byly na realizaci dané akce poskytnuty.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí a nově odkázal na rozhodnutí Generálního finančního ředitelství ze dne 31. 8. 2012 o prominutí daně, kterým byla žalobci prominut částka 1 451 702 154 Kč z celkového odvodu ve výši 1 935 623 540 Kč vyměřeného správcem daně. Důvodem částečného prominutí bylo zohlednění splnění účelu dotované akce, avšak za uzavření smlouvy, která nebyla v souladu se zadávacími podmínkami výběrového řízení a za přidělení zakázky na základě opčního práva byla ponechána k úhradě část vyměřeného odvodu vyplývající z výroku předmětného rozhodnutí o prominutí daně, tedy částka 4 839 214 Kč.

Žalovaný dále konstatoval, že žalobní body uvedené v předmětné žalobě nebyly uplatněny v provedeném odvolacím řízení, takže se s nimi žalovaný nemohl v žalobou napadeném rozhodnutí vypořádat. Měl však zato, že skutkový stav posoudil řádně a vyjádřil se k postupu správce daně i jeho kontrolním zjištěním. K námitce, že žalovaný nesprávně interpretoval pojem porušení rozpočtové kázně s důsledkem vrácení přidělené dotace do státního rozpočtu, kdy kromě jiného měl žalovaný vycházet i z účelu poskytnutých veřejných prostředků, žalovaný uvedl, že obsahová náplň dle žalobce neurčitěho pojmu uvedeného v ust. § 44 odst. 1 písm. a/ rozpočtových pravidel byla zákonodárcem pregnančně definována v ust. § 3 písm. e/ uvedeného zákona, dle něhož se neoprávněným použitím rozumí jejich výdej, kterým byla porušena povinnost stanovená právním předpisem, rozhodnutím, případně dohodou nebo porušením podmínek, za kterých byly příslušné peněžní prostředky poskytnuty. Žalovaný k tomu uvedl, že provedenou kontrolou správce daně zjistil, že žalobce porušil bod 12 uvedených podmínek, které byly přílohou č. 1 nejen předmětného rozhodnutí o účasti státního rozpočtu na financování akce, ale v nezměněné podobě i v následných stanovení výdajů na financování akce organizační složky státu. Žalovaný přitom odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu obsaženou v jeho rozsudku ze dne 19. 3. 2008, čj. 9 Afs 113/2007-63, dle níž musí příjemce dotace při nakládání s rozpočtovými prostředky dodržovat nejen zákonné pravidlo časové a účelové vázanosti prostředků státního rozpočtu podle rozpočtových pravidel, ale též všechny podmínky stanovené rozhodnutím o poskytnutí dotace (rozsudek ze dne 28. 6. 2006, čj. 1 Afs 92/2005-98).

Žalovaný konstatoval, že poskytovatel dotace dle ust. § 14 odst. 4 písm. c/ rozpočtových pravidel může v rozhodnutí o dotaci vyčlenit z podmínek, které v něm

příjemci ukládá, podmínky méně závažné nebo uvést, která nesplnění podmínek uložených jsou méně závažná. To však poskytovatel dotace neučinil, takže správce daně i žalovaný rozhodli o porušení rozpočtové kázně a vyměření odvodu tak, jak je uvedeno v platebním výměru.

V závěru žalovaný zdůraznil, že i svým rozsahem marginální porušení podmínek čerpání prostředků státního rozpočtu jsou vždy porušením rozpočtové kázně. Přitom k porušování předmětných podmínek uvedených v bodu 12 přílohy docházelo ze strany žalobce po celou dobu realizace předmětné akce. Žalobce však porušil rozpočtovou kázeň i v dalších závažnějších případech tím, že porušil ust. § 66 odst. 3 zákona č. 40/2004 Sb., když uzavřel smlouvu, která nebyla v souladu se zadávacími podmínkami výběrového řízení a veřejnou zakázku zadal v jednacím řízení bez uveřejnění na základě opčního práva. K těmto závažnějším porušením rozpočtové kázně rovněž přihlédl jak žalovaný tak i správce daně při stanovení výše vyměřovacího základu pro stanovení odvodu.

V replice k vyjádření žalovaného žalobce vyslovil nesouhlas s tvrzením žalovaného, že předmětné žalobní body nebyly uplatněny v odvolacím řízení. K tomu žalobce s odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu uvedl, že je oprávněn uvést v žalobě všechny důvody, pro které považuje napadené rozhodnutí za nezákonné, navzdory tomu, že některé z nich neuplatnil v odvolacím řízení.

Žalobce namítal nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, neboť se žalovaný řádně nevypořádal se všemi v odvolání uplatněnými námitkami a navíc neprověřil nesprávnosti a nezákonnosti v odvolání výslovně neuplatněné. Především se žalovaný řádně nevypořádal s jeho námitkou dotýkající se podmínek čerpání státního rozpočtu, když dle žalobce podmínky čerpání státního rozpočtu obsažené v příloze nemají náležitosti právně závazného dokumentu. Žalovaný nereagoval na podstatné tvrzení žalobce, že se nejedná o právní úkon, který by mohl závazně určovat práva a povinnosti. V daném případě se jedná o dokument, který neobsahuje základní náležitosti, tedy údaje o tom, kdo jej činí, které věci se týká a jaká práva a povinnost z něj vyplývají, podpis strany která jej vydala a strany, která jej převzala, a datum vydání a převzetí. Upozornil rovněž, že právní úprava neumožňuje, aby byly závazné povinnosti stanoveny přílohou.

Dále žalobce uvedl, že podmínky splatnosti a fakturace závazně určovala smlouva o dílo č. 60770/0595/06/PS ze dne 16. 6. 2006, která fakticky stanovila průběh stavebního procesu, žalobce do tohoto synallagmatického vztahu nikterak jednostranně zasahovat nemohl. Ostatně po něm nebylo možno ani objektivně chtít, aby na základě uvedené přílohy, která neobsahovala ani všechny formální náležitosti, vyvolal řízení ve smyslu ust. § 7 odst. 4 vyhlášky č. 40/2001 Sb., když bylo možno předpokládat, že Ministerstvu spravedlnosti musela být rozdílná splatnost zřejmá. K tomu žalobce navrhl jako důkaz i listiny dokládající průběh kontraktace.

Žalobce doplnil, že podmínky splatnosti a fakturace se v průběhu akce značně měnily. Např. v Souhlasu Ministerstva spravedlnosti se zadáním realizace akce ze

dne 28. 2. 2006, jehož přílohou byly Pokyny pro zadání realizace akce (kteréžto předcházely Rozhodnutí, resp. Smlouvě o dílo) Ministerstvo spravedlnosti uvádí, že splatnost faktur bude 60 dnů. Především je však třeba uvést, že se stavbou bylo započato již v létě 2006. Dodavatel (společnost IMOS Brno, a. s.) však stavbu zpočátku stavěl z vlastních zdrojů, první veřejné prostředky dodavatel obdržel až v roce 2007, kdy již byla postavena spodní část stavby. Další prostředky pak byly hrazeny rovněž se značnou prodlevou a v podstatě až poté, co byly jednotlivé části (na které byly vystavovány faktury) dokončeny. Poskytování veřejných prostředků tak probíhalo až po té, co byly jednotlivé části stavby dokončeny. Stavba tedy byla primárně financována ze soukromých zdrojů. Veřejné zdroje se na hrazení stavby podílely až později.

Nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí spatřoval žalobce i v tom, že se žalovaný nevypořádal s námitkou, že všechny závazné ukazatele, řádně potvrzené podpisy oprávněných osob, byly dodrženy a hlavně - státnímu rozpočtu nevznikla žádná finanční ani jiná škoda. Uvedl, že účelem rozpočtových pravidel je zabránit ne hospodárnému nakládání s veřejnými zdroji, resp. vzniku škody na veřejných zdrojích. Stejně tak se žalovaný řádně nevypořádal s námitkou, že návrhy všech smluv o dílo na projektovou dokumentaci a inženýrskou činnost TDI a ADP byly zasílány k odsouhlasení na Ministerstvo spravedlnosti, přitom žádný z jeho odborů neměl ke sjednané době splatnosti faktur připomínky, jak je i konstatováno ve Výsledku kontrolního zjištění na str. 24, písm. p) a str. 25 písm. s). Podle žalobce Ministerstvo spravedlnosti jednoznačně vědělo o jiných podmínkách fakturace (ostatně to nepopírá ani kontrolní orgán), což do zajištění mění úhel pohledu na údajné porušení pravidel žalobcem. Stojí-li pak rozhodnutí správních orgánů na tom, že žalobce nepožádal o změnu podmínek rozhodnutí, přičemž po schválení takové změny správcem programu by vlastně bylo vše v pořádku, jedná se o nepřipustný formalismus. Žalobce všechny problémy s ministerstvem konzultoval a postupoval pouze tak, jak mu bylo sděleno. I přes všechno výše uvedené je však odvod ukládán žalobci. Žalobce dále uvedl, že aplikovaný způsob fakturace byl vzhledem k uvolňovanému objemu finančních prostředků pro státní rozpočet zcela nepochybně výhodnější. Stavba probíhala několik let a potýkala se s řadou problémů nezaviněných žalobcem. Žalovaný se dle žalobce rovněž ani nevypořádal s jeho tvrzením, že cena prací a dodávek byla sjednána ve smlouvě o dílo č. 607701/0595/06/PS ze dne 16.6.2006 v bodu 5.3. a byla hrazena podle platebního kalendáře zpracovaného zhotovitelem, který respektoval platební podmínky uvedené v položce 5.17.

Žalobce žalovanému vytkl nesprávný výklad § 44 odst. 1 písm. a) rozpočtových pravidel. Vyslovil názor, že nikoliv každé porušení stanovené povinnosti je zároveň neoprávněným použitím prostředků a jako takové musí být vráceno zpět do veřejného rozpočtu. Žalobce nikterak nezpochybňoval nutnost trvat na dodržování rozpočtové kázně, resp. na tom, aby veřejné prostředky byly hospodárně využity k účelu veřejného zájmu, na který byly poskytnuty. V případě, že je však účel jednoznačně dodržen, což se stalo i v daném případě, je třeba optikou toho nahlížet na případná další pochybení a zvažovat, zda způsobují nutnost vrácení

všech prostředků zpět. Podle žalobce mu správní orgány vytýkají právě nesplnění podmínek, které na podstatě dané věci ničeho nemění, například časově nesprávnou fakturaci, splatnost faktur, resp. použití prostředků z neinvestičních zdrojů na dodávky investičního charakteru. Nedodržení formálních pravidel fakturace, či splatnosti faktur, podle žalobce nezpůsobuje porušení zákona v takové míře, že by bylo nutno vracet všechny poskytnuté prostředky. Úvaha správních orgánů, proč za dané pochybení neuložily odvod v jiné výši, však v rozhodnutí chybí. I v tomto ohledu je třeba spatřovat vadnost rozhodnutí žalovaného.

V této souvislosti žalobce poukázal na názorovou nekonzistentnost žalovaného, který ve vyjádření k žalobě opakovaně uvádí, že byť i sebemenší a sebeformálnější porušení podmínek či účelu poskytnutí dotace automaticky znamená závěr o porušení rozpočtové kázně v plném rozsahu, aby v naprostém rozporu s tímto závěrem na straně 6 vyjádření konstatoval, že žalobce rozpočtovou kázeň porušil vedle marginálních fakturačních podmínek „i v dalších závažnějších případech“ s tím, že k těmto závažnějším porušením rozpočtové kázně rovněž přihlédl jak žalovaný tak i správce daně při stanovení výše vyměřovacího základu pro stanovení odvodu za porušení rozpočtové kázně.“ Z toho logicky plyne právní závěr žalovaného, který se odrazil i v napadeném rozhodnutí, že k závažnějším porušením rozpočtové kázně správní orgány přihlížejí, opačně to však již neplatí.

Podle názoru žalobce tedy správní orgány v dané věci přistoupily k výkladu ustanovení § 3 písm. e) rozpočtových pravidel příliš formalisticky bez ohledu na výše uvedené. Žalobce je názoru, že i v tomto případě by měl Krajský soud v Hradci Králové zrušit žalobou napadené rozhodnutí, jak to učinil i ve věci sp. zn. 31 Ca 125/2005. V opačném případě je nutno zdůvodnit, proč bylo postupováno jinak. Pokud pak žalovaný odkazuje ve svém vyjádření pro podporu svých závěrů na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 3. 2008, č. j. 9 Afs 113/2007-63, a ze dne 28. 6. 2006, č. j. 1 Afs 92/2005-98, konstatuje žalobce, že tyto rozsudky byly vydávány v diametrálně odlišné skutkové situaci. Navíc pochybení, která správní orgány žalobci v označených věcech vytýkaly, byla několikanásobně závažnější, než v nyní souzené věci, proto jejich závěry nelze použít. Jako nejbližší judikatura se jeví právě judikatura Krajského soudu v Hradci Králové, která nebyla modifikována judikaturou Nejvyššího správního soudu. Nejvyšší správní soud k dané problematice zastává názor shodný se žalobcem. K tomu odkazuje žalobce na recentní rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 6. 2012, č. j. 5 Afs 8/2012-42, ve kterém se uvádí: „Respektování účelu poskytnuté dotace i v těchto případech nebylo zpochybněno. Správní úřady i krajský soud se spokojily s konstatováním, že absencí uvedeného hlášení byly podmínky pro poskytnutí dotací porušeny v rozsahu, který odůvodnil závěr o porušení rozpočtové kázně stěžovatelkou. Takový výklad ovšem není správný, a to hned z několika důvodů. Prvý vyplývá z interpretace shora uvedených zákonných ustanovení a byl již vyložen. Smyslem právní úpravy v dané oblasti je řádné využití finančních prostředků státního rozpočtu výhradně na zamýšlený účel. Na tom přirozeně nic nemůže změnit jakékoli pochybení formálního rázu, které nemá žádnou věcnou souvislost s výdejem rozpočtových prostředků, jestliže k němu došlo v zájmu účelu poskytnuté dotace.“

Pokud pak žalovaný ve vyjádření uvádí, že jediným použitelným nástrojem k odstranění tvrdosti je postup podle § 44a odst. 10 rozpočtových pravidel, což podepřel i odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 5. 2005, č.j. 2 Afs 8/2005-71, konstatuje žalobce, že tento přístup přesunuje posuzování míry závažnosti porušení rozpočtové kázně až do řízení o žádosti o prominutí odvodu, které je však řízením nenárokovým a je zde oslabena míra soudní ochrany. Tento postup je tak jednoznačně v rozporu se zásadami správního procesu, zejména pak se zásadou legality, předvídatelnosti rozhodování, jakož i ekonomik řízení. Ostatně žalovaným uváděný rozsudek byl vydán na základě jiné (předchozí) právní úpravy a ve zcela odlišné věci.

Žalobce rovněž poukázal na početní chybu žalovaného při stanovení rozdílu mezi celkovou výší odvodu a jeho prominutou částí. Upozornil rovněž, že se jedná o názornou ukázkou rizik spojených s názorem žalovaného, že míra závažnosti porušení rozpočtové kázně má být ponechána na uvážení správnímu orgánu, který rozhoduje v nenárokovém řízení. Generální finanční ředitelství o žádosti rozhodlo svévolným způsobem a bez bližšího odůvodnění, neuvedlo ani to, zda postupovalo na základě předem daných kritérií či ne, zda tato případná kritéria aplikovalo na žádost jako celek nebo zda těmito kritériím podroboval jednotlivé důvody žádosti, zda se zabývalo závažností jednotlivých „pochybení“ shledaných kontrolními orgány, či zda tato pochybení v jejich jednotlivosti i celku poměřovalo s náročností investiční akce. Žalobce odkázal pro podporu tohoto závěru na judikaturu Nejvyššího správního soudu, např. na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2009, č.j. 6 Ads 88/2006-132, z něhož vyplývá, že správní praxe zakládající legitimní očekávání je ustálená, jednotná a dlouhodobá činnost (příp. i nečinnost) orgánů veřejné správy, která opakovaně potvrzuje určitý výklad a použití právních předpisů. V daném případě byl odvod prominut pouze ve výši 75 % (z cca 2 miliard bylo prominuto cca 1,5 miliardy). V minulosti byly Ministerstvem financí (popř. Generálním finančním ředitelstvím) uvedeným specifickým subjektům (soudům) i přes závažná pochybení promíjeny odvody v průměrné výši 99,53%. Z toho podle žalobce vyplývá, že k dodržení správní praxe nedošlo. Generální finanční ředitelství jako problematické shledalo pouze „uzavření smlouvy, která nebyla v souladu se zadávacími podmínkami výběrového řízení“ a „přidělení zakázky na základě opčního práva“, které z celkového odvodu tvořily částku cca 152 271 075 Kč. Jinak řečeno, žalovaný měl uložit odvod maximálně v částce 152 271 075 Kč a nikoliv téměř ve výši 2 miliard. Je navíc s podivem, že dva orgány veřejné správy dospívají k rozdílným výkladům a výsledným částkám. Podle žalobce tím dochází k porušení principu legitimního očekávání.

Žalobce znovu zdůraznil zřejmý úmysl zákonodárce zohlednit při stanovení výše takového odvodu i tu část peněžních prostředků, které byly čerpány v souladu s dohodnutými či stanovenými podmínkami, resp. úmysl rozlišovat mezi oprávněně a neoprávněně čerpanými peněžními prostředky. Tato povinnost správních orgánů vyplývá přímo z § 44a rozpočtových pravidel. Ostatně to potvrzuje i judikatura např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2009, č.j. 7 Afs 107/2008-100. V této souvislosti poukázal na absurdnost výkladu žalovaného, neboť pokud by jeho

závěry byly správné, znamenalo by to, že porušení sebemenší drobnosti v Podmínkách čerpání by způsobovalo bezpodmínečné vrácení všech poskytnutých zdrojů. Skutečnost, že v dané věci došlo k nepodstatným porušením, měly správní orgány jednoznačně zohlednit v předmětných rozhodnutích, resp. ve výši odvodu. Stejně tak by mělo být zohledněno, že žalobce neporušil stanovené podmínky v rozsahu tvrzeném správními orgány. Ostatně to potvrzuje i Generální finanční ředitelství, které pochybení shledalo pouze v „uzavření smlouvy, která nebyla v souladu se zadávacími podmínkami výběrového řízení“ a „přidělení zakázky na základě opčního práva“, které z celkového odvodu tvořily částku cca 152 271 075 Kč, nikoliv částku téměř 2 miliardy. V právním státě není přípustné, aby při méně intenzivním porušení pravidel byl vyměřen stejný odvod jako v případě intenzivnějšího porušení.

Žalobce uvedl, že pokud soud dospěje k závěru, že nejsou dány důvody ke zrušení rozhodnutí, navrhuje žalobce alespoň moderaci uložené sankce ve smyslu § 78 odst. 1 s. ř. s. z řádu stamiliónů korun na pouhé tisíce korun, popř. aby soud uložil správnímu orgánu, aby tak učinil on. V dané věci bylo totiž jednoznačně vedeno sankční řízení ze strany správních orgánů, v důsledku čehož je třeba na toto řízení nahlížet jako na tzv. správní trestání. Správní trestání (trestání za správní delikty) musí podléhat stejnému režimu jako trestání za trestné činy. Při tomto trestání je třeba respektovat i čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Ostatně k tomu srov. i judikaturu (např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č.j. 2 As 34/2006-73, či další rozsudky téhož soudu, např. rozsudek ze dne 26. 11. 2009, č.j. 8 Afs 10/2008-89, rozsudek ze dne 31. 10. 2008, č.j. 7 Afs 27/2008-46), které dospívají k závěru, že záruky, které jsou poskytovány obviněnému v trestním řízení, musí být poskytnuty i v deliktním řízení správním. Ostatně odhlédnout nelze ani od judikatury Evropského soudu pro lidská práva, který soustavně vykládá ustanovení čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod jako dopadající i na správní právo trestní.

Žalobce nad rámec výše uvedeného poznamenal, že soud by se měl s ohledem na princip plné jurisdikce vypořádat i s tvrzeními žalobce uvedenými v replice, neb ty doplňují žalobní body, resp. je dále rozvádějí. Žalobce v této souvislosti navrhl, aby všechny listiny vč. všech rozhodnutí soudů zmíněné v odvolání, v žalobě a v replice byly provedeny jako důkaz. Navrhl rovněž předvolání svědků, kteří byli do výstavby zapojeni.

Při nařízeném jednání zástupce žalobce odkázal na obsah žaloby a tam uvedené žalobní důvody i na obsah repliky k vyjádření žalovaného. Uvedl, že po schválení a registraci investičního záměru se žalobce stal realizátorem zmíněné akce a byl pověřen její přípravou. Stále však všechny kroky této investiční akce schvalovalo Ministerstvo spravedlnosti. Předložil soudu pokyny pro zadání realizace projektu ze dne 9. 2. 2006, včetně souhlasu se zadáním realizované akce ze dne 28. 2. 2006. Poukázal na obsah pokynů, kde byla stanovena splatnost faktur 60 dnů s měsíčním vyúčtováním. Dále předložil žádost o vydání rozhodnutí o účasti na financování akce u projektu č. 236 ze dne 16. 6. 2006, včetně podmínek čerpání ze

státního rozpočtu, kde opět bylo stanoveno měsíční fakturování se splatností 21 dnů. Rovněž se jednalo o nepodepsané listiny stejně jako v případě podmínek čerpání, které byly součástí přípisu ze dne 6. 4. 2009, zaslané Ministerstvu spravedlnosti. Dále žalobce předložil přípis Ministerstva spravedlnosti adresovaný Krajskému soudu v Brně ze dne 24.10.2007, jehož součástí byly opět podmínky čerpání prostředků státního rozpočtu. Zástupce žalobce dále předložil smlouvu o dílo uzavřenou se zhotovitelem, společností IMOS Brno, a.s., ze dne 26. 6. 2006 a 6 podmínek čerpání státního rozpočtu, které byly vydány v roce 2011 a 2012 a jsou již jak datovány tak podepsány. Tyto podklady předložil soudu k porovnání s podmínkami čerpání, které byly stanoveny v předchozích letech a u nichž právě žalobce zdůrazňuje, že nebyly ani datovány ani podepsány. K průběhu investiční akce zástupce žalobce dále uvedl, že Ministerstvo spravedlnosti dávalo od počátku na vědomí, že nemá dostatek financí a práce, které proběhly v roce 2006 a 2007, nebyly zaplacený a vznikl dluh. Bylo to právě Ministerstvo spravedlnosti, které žádalo, aby žalobce změnil platební podmínky a tuto změnu dohodl se zhotovitelem. V té době i ve sdělovacích prostředcích proběhlo, že investiční akce zřejmě nebude dokončena, protože nejsou finanční prostředky na její krytí. K tomu předložil článek Mladé fronty dnes ze dne 12.9.2007.

Pověřená pracovnice žalovaného v úvodu odkázala na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí a písemné vyjádření Finančního ředitelství v Brně. Dále pak reagovala na repliku žalovaného. Uvedla, že v rámci moderace uplatňované žalobcem ve smyslu ust. § 78 odst. 1 s.ř.s. žalovaný namítá, že je v posuzovaném případě neaplikovatelné, protože se týká správních deliktů a správního trestání na základě čl. 6 Úmluvy o ochrany lidských práv a svobod, které dopadá zcela na osoby fyzické nikoli na osoby právnické a organizační složky státu. Smyslem udělené pokuty ani samotného správního jednání a výsledku jednání nebyla likvidace Krajského soudu v Brně a ve vztahu k rozhodnutí o prominutí daně vydaného Generálním finančním ředitelstvím pod čj. 21508/12-3330-010137 ze dne 31. 8. 2012, které bylo následně na základě žaloby zrušeno rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 18. 2. 2013 čj. 11-Af 44/2012-28, se nejednalo o další pokračování provedeného správního řízení ve formě mimořádného opravného prostředku. Rozhodováno bylo Generálním finančním ředitelstvím v souladu s ust. § 259 daňového řádu upraveného v části páté nadepsané jako ustanovení společná zmocňovací a přechodná a jedná se v této podobě o zcela nenárokové řízení bez bližších právních kautel a mantinelů, o jakési dobrodiní umožněné zákony ze strany Generálního finančního ředitelství. Žalovaný se domnívá, že zrušení předmětného rozhodnutí Městským soudem v Praze i zde jím uvedené odůvodnění vzhledem k výše uvedenému nemá vliv na právní a skutkový stav projednávané věci. Pověřená pracovnice zdůraznila, že pokud jde o podpisy na zmíněných listinách, spíše tedy na absenci podpisů, zastává žalovaný stejný názor jako v případech, kdy součástí platebního výměru je i příloha, která se již nepodepisuje, stejně jako součástí rozhodnutí byly i zmíněné podmínky. Ty byly schváleny před vydáním rozhodnutí o schválení investičního záměru a rozhodnutí o účasti státního rozpočtu na této akci ze dne 8. 6. 2006. Rozhodnutí o registraci bylo odsouhlaseno

Ministerstvem financí a Ministerstvem spravedlnosti dne 3. 1. 2005 a dne 10. 1. 2005. Pak teprve následovalo rozhodnutí o účasti státního rozpočtu na financování změny investiční akce. Pověřená pracovnice žalovaného se vyjádřila i k příhodnosti odkazu žalobce na rozsudek Krajského soudu v HK vydaný pod čj. 31Ca 125/2005-56. Uvedla, že v posuzované věci na rozdíl od věci posuzované krajským soudem ve zmíněném rozsudku žalobce sám nevydal žádné prostředky na zmíněnou akci, pouze projednal s dodavatelem posečkání s platbami a věc byla zřejmě řešena formou úvěru zhotovitele. Dále se pověřená pracovnice žalovaného vyjádřila i k výkladům zákona č. 218/2000 Sb. a jeho § 44 odstavec 1, písmeno a) v souvislosti se zněním § 3 písmeno e) citovaného zákona. Zdůraznila, že skutečnost, že Ministerstvo spravedlnosti mělo k dispozici všechny uzavřené smlouvy s dodavateli a k žádné z nich nevznese námitky, nelze vykládat jako souhlas. Pověřená pracovnice zdůraznila, že se dle názoru žalovaného v daném případě nejedná o správní trestání.

Zástupce žalobce reagoval na stanovisko žalovaného a zdůraznil, že nelze vycházet z nepodepsaných listin, jakými byly podmínky čerpání prostředků státního rozpočtu a žalovaný, případně správce daně, jako státní kontrolní úřady by především měly dbát na to, aby pokud ukládají nějaké povinnosti, tyto byly podloženy listinami, které mají právní důsledky, nikoli nepodepsanými podmínkami, jak bylo v tomto případě opakovaně praktikováno. Dále k věci ještě připomněl rozsudek Nejvyššího správního soudu 7As 71/2010, který se zabývá prominutím pokuty a důvody, které pro toto prominutí mají být brány v úvahu.

K dotazu předsedkyně senátu zástupce žalobce uvedl, že zakázka na výstavbu zmiňované investiční akce byla zadána společnosti IMOS Brno, a.s., na základě výběrového řízení v souladu se zákonem o veřejných zakázkách. Další dodatky smlouvy pak byly uzavírány se stejnou společností s tím, že jiné smlouvy na stavební část této akce uzavírány nebyly. Potvrdil, že údaje týkající se uzavření těchto smluv a jejich obsahů, jak jsou popsány ve zprávě o daňové kontrole, odpovídají skutečnosti. Zároveň prohlásil, že na svém návrhu na slyšení svědků, jak je uveden pod bodem V. repliky k vyjádření žalovaného, netrvá.

V závěru zástupce žalobce vyslovil názor, že postup žalovaného není nijak odůvodněn, a proto je jeho rozhodnutí nepřezkoumatelné. Dále uvedl, že je přesvědčen, že ke kontrole dodržení zákona o veřejných zakázkách nebyl správce daně vůbec kompetentní a jeho závěry v tomto smyslu jsou v rozporu se zákonem. Setrval na svém názoru, že byl za své postupy dvakrát trestán a to jednak uložením odvodu v plné výši, jednak pokutou od Úřadu pro hospodářskou soutěž. Proto trval na tom, aby krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení, nebo aby sám použil moderačního práva vyplývajícího z § 78 odst. 2 s.ř.s.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního s.ř.s. a usoudil následovně.

V úvodu lze konstatovat, že tvrzení žalobkyně obsažená v její replice k vyjádření žalovaného pouze rozšiřovala či konkretizovala argumentaci ohledně té které námitky obsažené v podané žalobě. K porušení zásady koncentrace řízení zakotvené v § 71 odst. 2 s. ř. s. tedy ze strany žalobce nedošlo. K vadám žaloby pak nepatří, pokud obsahuje tzv. žalobní novoty, tedy pokud žalobce vznáší námitky, které doposud ve správním řízení neuplatnil. K uvedené problematice se již v minulosti opakovaně vyjadřoval Nejvyšší správní soud, například v rozsudku ze dne 24. 7. 2008, č.j. 2 Afs 67/2008-112, v němž uvedl:

„Podmínky, za jakých lze žalobu projednat, stanoví soudní řád správní relativně autonomně; splnění podmínek stanovených jinými právními předpisy než procesní úpravou soudního řízení správního musí být přímo soudním řádem správním nebo případně zvláštním předpisem předepsáno [tak se děje např. v § 68 písm. a) s. ř. s., který generelně vyžaduje splnění určitých předpokladů v rámci předcházejícího správního řízení; ze zvláštních předpisů např. § 32 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, obsahuje speciální ustanovení o lhůtách pro podání správních žalob ve věcech azylu, vázaná na druhy důvodů, pro které žalobci nebylo ve správním řízení vyhověno]. Ustanovení § 75 odst. 1 s. ř. s. rozsah přezkumu časově fixuje z hlediska skutkového i právního na stav, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a ustanovení § 75 odst. 2 s. ř. s. zásadně [viz zákonnou výjimku v § 76 odst. 2 s. ř. s. a též judikaturu k otázce přezkumu některých podstatných porušení ustanovení o řízení před správním orgánem ve smyslu § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. – viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 11. 2003, č. j. 2 Azs 23/2003 - 39, uveřejněný pod č. 272/2004 Sbírky rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, a rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 27. 8. 1996, č. j. 6 A 147/94 - 18, uveřejněný v Právních rozhledech č. 3/1997, str. 145] omezuje rozsah přezkumu na meze dané žalobními body, které musí mít předepsaný obsah [§ 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. Ze žádného ze zmíněných ustanovení s. ř. s. ani z žádného jiného ustanovení zvláštního předpisu výslovně neplyne, že by žaloba žalobce ve správním soudnictví neměla být projednatelná v té její části, v níž stěžovatel uplatňuje důvody, které předtím neuplatnil v přípustném opravném prostředku v rámci správního (a tedy i daňového) řízení. Takové pravidlo nelze obecně dovodit ani extenzivním výkladem podmínky „vyčerpání řádných opravných prostředků v řízení před správním orgánem“, obsažené v již zmiňovaném § 68 písm. a) s. ř. s., neboť požadavek právní jistoty účastníka řízení ohledně podmínek přípustnosti správní žaloby (v daném případě žaloby podle § 65 a násl. s. ř. s.) velí přiklonit se zde k výkladu doslovnému, tedy v podstatě k takovému, že podmínka je splněna, jestliže účastník řádný opravný prostředek ve správním řízení, který měl k dispozici (typicky odvolání), využil, tj. podal jej a napadl jím výrok či výroky rozhodnutí správního orgánu první instance alespoň v takovém rozsahu (z hlediska jeho subjektivních práv a povinností tímto výrokem či těmito výroky upravených), v jakém napadá výrok či výroky správního orgánu vydaného v druhé instanci; druhoinstanční rozhodnutí je pak z hlediska splnění podmínky uvedené v § 68 písm. a) s. ř. s. přezkoumatelné v takovém rozsahu jeho výroku či výroků, jenž obsahově odpovídá napadenému rozsahu výroku či výroků rozhodnutí prvoinstančního.“

Krajský soud byl tedy povinen projednat a zabývat se všemi žalobními námitkami v žalobě obsaženými.

Z předloženého správního spisu a z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplynulo, že žalobci byla na základě rozhodnutí o registraci akce v informačním systému ISPROFIN v rámci programu 236110 vydaným podle § 5 vyhlášky .č. 40/2001 Sb., o účasti státního rozpočtu na financování akce (dále jen „vyhláška“) zaregistrována akce ev.č. 23611G 1032 s názvem KS Brno – Justiční areál v Brně. Registrační list vydalo Ministerstvo spravedlnosti dne 3. 1. 2005, souhlas Ministerstva financí s registrací byl udělen 10. 1. 2005. V rozhodnutí o registraci pak bylo uvedeno, že nedílnou součástí tohoto registračního listu jsou přiložené podmínky ve smyslu ust. § 5 odst. 3 vyhlášky. Součástí rozhodnutí tak byly 3 přílohy, které ve smyslu daného ustanovení stanovily zásadní požadavky pro řízení a kontrolu projektu. Příloha č. 1 stanovila pravidla projektového řízení, příloha č. 2 stanovila obsah dokumentace projekt pro zabezpečení přípravy a realizace výstavby a příloha č. 3 stanovil podmínky čerpání finančních prostředků ze státního rozpočtu. Následně dne 8. 6. 2006 bylo vydáno Ministerstvem financí rozhodnutí o účasti státního rozpočtu na financování akce a dopisem Ministerstva spravedlnosti ze dne 16. 6. 2006 bylo zasláno žalobci. V daném rozhodnutí byly stanoveny termíny přípravy a realizace akce, její projektové parametry a systém jejího financování, rozdělený na investiční a neinvestiční bilanci. Součástí rozhodnutí byly i podmínky čerpání prostředků státního rozpočtu pro akci 23611G 1032.

Mezi účastníky řízení bylo v projednávané věci sporné to, zda v daném případě došlo k porušení rozpočtové kázně žalobcem a zda mu správce daně oprávněně a v souladu se zákonem stanovil odvod za porušení rozpočtové kázně. Krajský soud tak vycházel z jednotlivých ustanovení rozpočtových pravidel, které pak následně na projednávanou věc aplikoval.

Ve smyslu ustanovení § 44 odst. 1 písm. b/ rozpočtových pravidel je porušením rozpočtové kázně neoprávněné použití peněžních prostředků poskytnutých ze státního rozpočtu, státního fondu, Národního fondu nebo státních finančních aktiv jejich příjemcem. Neoprávněným použitím, resp. neoprávněným výdejem peněžních prostředků, se rozumí jejich vynaložení, které je v rozporu nejen s podmínkami vztahujícími se přímo k deklarovanému a schválenému účelu, ale také takové vynaložení peněžních prostředků, které je v rozporu s dalšími podmínkami stanovenými právním předpisem, smlouvou, případně rozhodnutím nebo dohodou o poskytnutí dotace nebo návratné finanční výpomoci, na základě kterých byla dotace příjemci poskytnuta. Ust. § 3 písm. e/ zákona o rozpočtových pravidlech pak pod pojmem „neoprávněné použití peněžních prostředků státního rozpočtu“ rozumí jejich výdej, jehož provedením byla porušena povinnost stanovená právním předpisem, rozhodnutím, případně dohodou o poskytnutí těchto prostředků, nebo porušení podmínek, za kterých byly příslušné peněžní prostředky poskytnuty, dále se jím rozumí i to, nelze-li prokázat, jak byly tyto peněžní prostředky použity. Z ust. § 14 odst. 5 rozpočtových pravidel pak vyplynulo, že poskytovatel může v rozhodnutí o dotaci vyčlenit z podmínek podmínky méně závažné nebo uvést, která nesplnění

podmínek uložených jsou méně závažná. Ust. § 44a odst. 4 písm. c/ pak konstatuje, že odvod za porušení rozpočtové kázně činí v ostatních případech částku, v jaké byla porušena rozpočtová kázeň.

Žalovaný a správce daně vytkli žalobci na základě výsledků daňové kontroly tři okruhy pochybení týkající se jednak stanovení a dodržení platebních podmínek při dodávkách jednotlivých prací a dále ve dvou případech nedodržení zákona o veřejných zakázkách. Na základě těchto zjištění pak dospěli k závěru, že i marginální pochybení jsou porušením rozpočtové kázně, žalobce však porušil rozpočtovou kázeň i v dalších závažnějších případech, když uzavřel smlouvu, která nebyla v souladu s podmínkami výběrového řízení. Žalovaný rovněž připustil, že poskytovatel dotace může ve smyslu ust. § 14 odst. 5 rozpočtových pravidel vyčlenit některé podmínky jako méně závažné. Upozornil však, že to se v projednávané věci nestalo.

Krajský soud považuje za nepochybné, a tato skutečnost vyplývá i z podané žaloby, že ze strany žalobce došlo při čerpání dotace k jednotlivým dílčím pochybením, která lze nepochybně kvalifikovat jako nedodržení dotačních podmínek. Lze tak hovořit o porušení rozpočtové kázně spočívající ve smyslu ust. § 44 odst. 1 rozpočtových pravidel v neoprávněném použití peněžních prostředků státního rozpočtu, když výdejem těchto peněžních prostředků byla porušena ze strany žalobce povinnost stanovená rozhodnutím, jehož nedílnou součástí je i příloha. Ostatně částečné porušení dotačních podmínek připouští i sám žalobce. Jednotlivá pochybení jsou pak ve stejném rozsahu podrobně prezentována ve zprávě o daňové kontrole a následně stručně i žalovaným v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Potud lze tedy konstatovat shodu v názorech žalobce i žalovaného a potažmo i krajského soudu.

Neshoda v hodnocení dodržení dotačních podmínek nastává až při posouzení, zda žalobce byl za svá pochybení povinen odvést dotaci v plné výši, či pouze v určitém poměru. Žalovaný zastává jednoznačné stanovisko zdůrazňující, že vedle méně závažných pochybení dochází na straně žalobce i k pochybením závažnějším a připomíná při této příležitosti porušení zákona o veřejných zakázkách. Uzavírá tak, že žalobci byl odvod za porušení rozpočtové kázně v plné výši poskytnuté dotace uložen oprávněně. Žalobce s tímto postupem nesouhlasí a až v podané žalobě nad rámec odvolacích námitek konstatuje, že při hodnocení neurčitého pojmu „neoprávněné použití peněžních prostředků“ je nutno vycházet i z účelu poskytnutých veřejných prostředků a jeho naplnění, přičemž odkazuje na ust. § 44a odst. 4 písm. c/ rozpočtových pravidel a domáhá se zohlednění té části peněžních prostředků, které byly čerpány v souladu s rozhodnutím o poskytnutí prostředků státního rozpočtu.

Tuto námitku považuje krajský soud za stěžejní.

Rozpočtová pravidla upravují výši odvodu za porušení rozpočtové kázně ve shora zmiňovaném ust. § 44a odst. 4. Odvod pak pod písmeny a/ až c/ rozděluje do

tří skupin. Písmena a/ a b/ zahrnují případy, kdy poskytovatel dotace vyčlenil ve smyslu ust. § 14 odst. 5 nebo odst. 6 rozpočtových pravidel z podmínek uložených příjemci dotace podmínky méně závažné nebo uvedl, která nesplnění uložených podmínek jsou méně závažná. Odstavec 5 daného ustanovení § 14 pak hovoří o případech, kdy peněžní prostředky poskytnuté ze státního rozpočtu nejsou kryté z rozpočtu Evropské unie, odst. 6 pak hovoří právě o prostředcích krytých z rozpočtu Evropské unie.

Třetí skupinu odvodů do státního rozpočtu za porušení rozpočtové kázně pak definuje ust. § 44a odst. 4 písm. c/ dané právní úpravy, dle kterého „v ostatních případech částku, v jaké byla porušena rozpočtová kázeň“. Aplikace tohoto ustanovení se pak žalobce ve své žalobě dovolává.

Při posouzení daného případu ve vazbě na aplikaci ust. § 44a písm. c/ rozpočtových pravidel vycházel krajský soud především z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu. Dovodil z ní (rozsudek ze dne 25. 6. 2008, čj. 9 Afs 1/2008 a ze dne 16. 7. 2008, čj. 9 Afs 202/2007-68), že „V situaci, kdy dochází ke sporu o výklad určitého ustanovení, a to zejména pokud důsledkem jednoho z výkladů má být uložení sankce, se nelze spokojit pouze s jazykovým (gramatickým) výkladem právních předpisů a uplatňovat výhradně formalistický přístup k posouzení řešené otázky... Sankční odvod je třeba vždy spojovat jen s neoprávněným nakládáním s finančními prostředky státu a jeho uložení nemůže být postaveno na ryze formalistickém přístupu, bez ohledu na skutečný stav věci. Klíčovou pro posouzení věci je tak skutečnost, zda daňový subjekt poskytnuté prostředky použil na úhradu nákladů přímo souvisejících s financováním podporovaného projektu, tedy zda sporná úhrada odpovídala již provedenému věcnému plnění či nikoliv.....Při hodnocení neurčitěho pojmu neoprávněné použití nebo zadržení peněžních prostředků je nutné, krom jiného, vycházet i z účelu poskytnutých veřejných prostředků a jeho naplnění. Z tohoto vyplývá, že nikoliv každé porušení příslušné povinnosti je zároveň neoprávněné použití prostředků a jako takové musí být vráceno zpět do veřejného rozpočtu.“

Dále krajský soud vycházel z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2009, čj. 7 Afs 107/2008-100, v kterém bylo uvedeno, že „Je-li v ust. § 44 odst. 2 (pozn. soudu: právní úprava účinná do 6. 9. 2004) rozpočtových pravidel stanovena povinnost odvést při porušení rozpočtové kázně zpět do státního rozpočtu odvod ve stejné výši, v jaké byla rozpočtová kázeň porušena, je z citovaného ustanovení podle Nejvyššího správního soudu zřejmý úmysl zákonodárce zohlednit při stanovení výše takového odvodu i tu část peněžních prostředků, které byly čerpány v souladu s dohodnutými či stanovenými podmínkami, resp. úmysl rozlišovat mezi oprávněně a neoprávněně čerpanými peněžními prostředky. Povinnost správních orgánů zohlednit při stanovení výše odvodu za porušení rozpočtové kázně i tu část peněžních prostředků, které byly čerpány v souladu s dohodou či rozhodnutím, tedy vyplývá přímo z ust. § 44 odst. 2 rozpočtových pravidel a argumentace krajského soudu ustanovením § 4 odst. 2 vyhlášky č. 35/1997 Sb., proto neobstojí.“

Ze skutkových okolností shora nastíněných je zřejmé, že správce daně ani žalovaný v souladu s uvedenou judikaturou Nejvyššího správního soudu v daňovém řízení nepostupovali. Zákonná úprava zakotvená v ust. § 44a, rozpočtových pravidel zejména jeho písm. c/, účinným od 6. 9. 2004, jednoznačně stanoví povinnost odvodu za porušení rozpočtové kázně v částce, v jaké byla porušena rozpočtová kázeň. Z projednávané věci je přitom zřejmé, že žalobce porušil rozpočtovou kázeň zejména nedodržením zákona o veřejných zakázkách. K tomuto závěru dochází i žalovaný a odkazuje přitom na pravomocné rozhodnutí o uložení pokuty Úřadem pro ochranu hospodářské soutěže s konstatováním, že se jedná o správní delikt, přičemž toto porušení hodnotí jako závažné. Krajský soud nepochybuje, že ke spáchání správního deliktu došlo a respektuje, že za jeho spáchání byla pravomocně žalobci uložena pokuta, soudně potvrzená. Považuje přitom za nepochybné, že v daném případě, tedy v případě porušení zákona o veřejných zakázkách, se jednalo ze strany žalobce pouze o dílčí pochybení a jako takové je i samostatně řešeno na str. 58 až 67 zprávy o daňové kontrole. Z výsledků daňové kontroly (viz. str. 53 a násl. zprávy) přitom vyplývá, že žalobce uzavřel v jednacím řízení bez uveřejnění dle ust. 23 odst. 7 písm. b/ zákona o veřejných zakázkách Dodatek č. 1 a Dodatek č. 2 ke smlouvě o dílo č. 607701/0595/06/PS na veřejnou zakázku s názvem „Justiční areál v Brně - stavba – nové stavební práce – 1 a 2“ spočívající v realizaci I. a II. podzemního podlaží a nadzemního objektu SO 102 areálu. Správce daně pak hodnocením postupu žalobce dospěl ve vazbě na rozhodnutí Úřadu pro hospodářskou soutěž k závěru, že žalobce neoprávněně použil prostředky státního rozpočtu ve výši 277 311 963 Kč. Žalovaný tak měl vzít v úvahu skutečnost, že nezákonný postup žalobce měl vliv na porušení rozpočtové kázně pouze částečně a tedy pouze v této výši měl správce daně odvod vyměřit. Tento úhel pohledu však žalovaný při hodnocení pochybení žalobce nezvolil a závazné ust. § 44a odst. 4 písm. c/ rozpočtových pravidel tak zcela pominul. Přitom bylo jeho povinností se danou problematikou zabývat, i když v tomto směru nebyla žalobcem vznesena odvolací námitka. Jeho konečný závěr, že žalobce je povinen odvést do státního rozpočtu veškeré dotační prostředky, lze hodnotit ve vazbě na shora uvedené jako nesprávný a nezákonný. Od správce daně i žalovaného se tedy očekávalo, že žalobci uloží povinnost odvodu pouze v té části, v níž byla porušena rozpočtová kázeň. Pokud tak neučinili, nepostupovali v souladu s rozpočtovými pravidly, zejména s jeho ust. § 44a odst. 4. Závěr krajského soudu nemůže vyvrátit ani tvrzení žalovaného, že se jedná o tak závažné pochybení, které odůvodňuje požadavek vrácení dotace v plné výši. Takové tvrzení totiž neodpovídá ani zákonu ani závazné judikatuře Nejvyššího správního soudu. Rovněž tak nepostačí odkaz žalovaného prezentovaný v jeho vyjádření k žalobě na ust. § 14 odst. 4 písm. g/ rozpočtových pravidel, dle něhož v rozhodnutí o dotaci mohou být určité podmínky vyčleněny jako méně závažné, což v daném případě nenastalo, takže správce daně musel vyměřit odvod v plné výši. Krajský soud se nemůže ztotožnit s názorem žalovaného, že odvod v poměrné výši lze vyměřit pouze za předpokladu aplikace ust. § 14 rozpočtových pravidel.

Stejný postup měl žalovaný zvolit i při hodnocení výdeje veřejných prostředků ve výši 30 880 500 Kč, kde dodavatel nebyl vybrán v řádně provedeném výběrovém

řízení. I v tomto případě měl žalovaný aplikovat ust. § 44a odst. 4 písm. c/ rozpočtových pravidel a odvod stanovit ve výši porušení rozpočtové kázně. Jinak zvolený postup nelze hodnotit jako zákonný.

Krajský soud podotýká, že naznačené právní hodnocení se odvíjí právě od specifčnosti dané věci, kdy zákon o veřejných zakázkách byl vzhledem k značnému rozsahu realizované akce aplikován několikrát. Nastala tak situace, kdy veřejné zakázky byly zadávány téměř ve dvaceti případech, přičemž pouze ve dvou případech shledal správce daně pochybení. Každá veřejná zakázka tak byla samostatně zadána a k ní pak i samostatně vyčíslena výše ceny, tedy i výše čerpaných dotačních prostředků. Žalovaný tak tedy mohl přesně vyčíslit poměr, v němž k porušení podmínek čerpání dotace došlo. Jiná situace by samozřejmě nastala, kdyby na celou akci bylo vypsáno jedno výběrové řízení, na základě něhož by došlo pouze k jednomu porušení zákona o veřejných zakázkách. To by logicky mělo za následek i porušení podmínek čerpání celé dotace. Taková situace však v projednávané věci nenastala.

Další porušení dotačních podmínek ze strany žalobce spočívalo v nedodržení bodu 12 přílohy č. 1 rozhodnutí o přidělení dotace. Sám žalovaný ve shodě s názorem žalobce připustil, že ve vztahu k porušení zákona o veřejných zakázkách se za této situace jedná o porušení méně závažné až marginální. Při takové kvalifikaci pochybení pak bylo povinností žalovaného přihlídnout k závaznému názoru Nejvyššího správního soudu obsaženému ve shora vzpomínaném rozsudku ze dne 16. 7. 2008, čj. 9 Afs 202/2007-68, z něhož vyplývá, že je nutno vycházet i z účelu poskytnutých veřejných prostředků, přičemž nikoliv každé porušení příslušné povinnosti je zároveň neoprávněným použitím prostředků, které by jako takové muselo nutně vést k navrácení prostředků do veřejného rozpočtu. Pokud tedy žalovaný konstatoval jednotlivá pochybení žalobce při samotné fakturaci nebo při vydání konečné faktury a stanovení splatnosti faktur jako méně závažné, a přesto jejich nedodržení znamenalo ve svém důsledku navrácení dotačních prostředků v plné výši, měl odůvodnit, proč se tato situace vymyká případu a názoru uvedenému ve shora citovaném judikátu Nejvyššího správního soudu. To se však nestalo, byť názor žalobce o marginalitě pochybení nevyvrací. Žalovaný svůj postup a závěr řádně neodůvodnil. Za této situace nemůže krajský soud činnost správního orgánu nahrazovat či jeho konečné stanovisko dokonce předjímat. Úkolem soudního přezkumu je hodnocení, popř. upřesnění názorů vyslovených žalovaným v předcházejícím správním řízení.

Pro závěry, zda se jedná o méně závažné pochybení žalobce, měl žalovaný mimo jiné přesně rozlišit a vzít v úvahu to, v jaké fázi realizace smlouvy o dílo k jednotlivým pochybením týkajícím se platebních podmínek docházelo. Je totiž zřejmé, že požadovaná minimální 21 denní lhůta splatnosti byla ve smlouvě o dílo ze dne 16. 6. 2006 dodržena, když byla sjednána na 60 dnů. Pokud žalovaný uvádí, že v šesti případech byla v uzavřených smlouvách uvedena splatnost faktur nižší než 21 dnů, pak bylo na žalovaném, aby odůvodnil, zda takové pochybení lze ve smyslu shora uvedené judikatury hodnotit pouze jako formální pochybení, či zda je možno

aplikovat ust. § 44a odst. 4 rozpočtových pravidel a stanovit povinnost odvodu ve výši, v níž byla porušena rozpočtová kázeň. Takový postup se od žalovaného očekával při hodnocení každého zjištěného nedostatku. Závěry žalovaného by se pak staly předmětem přezkumného řízení. Pro současnou absenci těchto závěrů však napadené rozhodnutí trpí vadou nepřezkoumatelnosti.

Krajský soud k podané žalobě dále konstatuje, že za stěžejní žalobní důvod lze především považovat požadavek zohlednění té části peněžních prostředků, které byly čerpány v souladu s rozhodnutím o poskytnutí dotace. K tomu se krajský soud vyjádřil shora a v tomto ohledu shledal žalobní námitku důvodnou. Přisvědčil tak názoru žalobce, že pojem „porušení rozpočtové kázně“ a pojem „neoprávněné použití peněžních prostředků“ je nutno vykládat v souladu s principem proporcionality a rovnosti před zákonem.

Další žalobní námitky, jež byly žalobkyní podrobně rozvedeny především v následně podané replice k vyjádření žalovaného již krajský soud považuje za nedůvodné.

Neztotožnil se především s námitkou žalobkyně dotýkající se přezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí z důvodu, že se žalovaný nevypořádal s námitkou, jež se týkala stanovení podmínek čerpání státního rozpočtu obsažených v přílohách rozhodnutí o účasti státního rozpočtu při financování akce a následným stanovením výdajů na financování akce organizačními složkami státu. Pokud k této problematice žalovaný konstatoval, že dané rozhodnutí obsahovalo všechny náležitosti právně závazného dokumentu a podmínky čerpání prostředků státního rozpočtu byly jeho nedílnou součástí, nelze než s tímto názorem souhlasit. O závaznosti podmínek pro žalobkyni při čerpání dotace tak nelze pochybovat. Žalobkyně jimi byla vázána a to v návaznosti na vydané rozhodnutí a jejich nedodržení lze jednoznačně považovat za porušení rozpočtové kázně.

Žalobce dále nesouhlasil s názorem žalovaného, dle něhož při posuzování dodržení závazných podmínek kontrolními orgány nelze zohlednit skutečnost, že příslušné ministerstvo nemělo připomínky k návrhům smluv o dílo. K tomu krajský soud konstatuje, že povinnost dodržovat podmínky čerpání dotace ležela pouze na žalobci a pouze on tak byla povinen dbát na jejich dodržování. Pokud tak neučinil, nemohl se této povinnosti zhostit konstatováním, že příslušné odbory ministerstva byly o jeho krocích informovány. Jeho chybné kroky neospravedlňuje ani to, že účel akce byl dodržen. S názorem žalovaného se tedy krajský soud plně ztotožňuje.

Žalobce svými námitkami zpochybňuje i rozhodnutí Generálního finančního ředitelství, které na základě jeho žádosti přistoupilo k částečnému prominutí jeho povinnosti odvodu prostředků do státního rozpočtu. Žalobce především nesouhlasí s vyšší prominutého odvodu a svůj názor opírá o princip legitimního očekávání. K této námitce krajský soud konstatuje, že prominutí daně potažmo odvodu za porušení rozpočtové kázně přísluší ve smyslu ust. § 44a odst. 9 rozpočtových pravidel Generálnímu finančnímu ředitelství, které je oprávněno z důvodů hodných zvláštního

zřetele odvod za porušení rozpočtové kázně vyměřený správcem daně zcela nebo zčásti prominout. Zřetelně se tak jedná o samostatné správní řízení, navzdory tomu, že v něm lze návaznost na řízení, jehož výsledkem je vydání platebního výměru na odvod za porušení rozpočtové kázně, spatřovat. Je však nepochybné, že se jedná o samostatné řízení založené na jiných kritériích a jeho výsledek tak nemůže být přezkoumáván na základě žaloby dotýkající se uložení samotné povinnosti odvodu za porušení rozpočtové kázně.

Za nedůvodnou musel krajský soud označit i žalobní námitku, v níž se žalobce dovolává závěrů vyslovených zdejším soudem v jeho rozsudku sp. zn. 31 Ca 125/2005. K této námitce lze pouze konstatovat, a to ve shodě s názorem žalovaného, že závěr vyslovený v tomto rozhodnutí nelze na projednávanou věc aplikovat. Žalobce totiž na realizaci povolené akce, na rozdíl od věci posuzované zdejším soudem shora označené, nevydal žádné svoje finanční prostředky.

Další žalobní námitkou se žalobce domáhal moderace uložené sankce s odkazem na ust. § 78 odst. 1 (správně má být uvedeno § 78 odst. 2) s.ř.s. ze stamiliónů Kč na tisíce Kč. Aplikace daného ustanovení není v projednávané věci možná, a proto krajský soud i tuto žalobní námitku označil za nedůvodnou. Žalobce se totiž mylně domnívá, že je proti němu vedeno sankční řízení, na které je třeba nahlížet jako na správní trestání vyúsťující v uložení trestu. Je nepochybné, že pokud by ve správním řízení byl žalobci uložen trest za správní delikt, mohl by soud jeho výši z důvodu nepřiměřenosti snížit. Taktová situace však v projednávané věci nenastala. Lze totiž konstatovat, že účelem správního trestání je potrestat pachatele za porušení normy veřejného práva. Obecným termínem pro porušení normy veřejného práva je označení správní delikt. Základní úpravou procesu jejich projednání je zákon č. 500/2004 Sb., správní řád. Naproti tomu daňová povinnost, ke které je nepochybně řazena i povinnost odvodu za porušení rozpočtové kázně, je procesně upravena zákonem č. 280/2009 Sb., daňovým řádem, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“). Nedodržení povinnosti hradit daň tak nelze v žádném případě řadit do sféry správních deliktů. Pokud daňový subjekt nesplní povinnost stanovenou daňovými zákony dobrovolně, je mu tato povinnost stanovena rozhodnutím a v souladu s daňovým řádem i dále vymáhána. Jinak řečeno, je i nadále na daňovém subjektu požadováno, aby státu odvedl daň. Stále má tak za povinnost zaplatit daň, a v tomto požadavku nelze spatřovat ani náznakem posun do sféry správního trestání. Stejně tak tomu bylo i u žalobce, kterému byly ze státního rozpočtu poskytnuty finanční prostředky a toto poskytnutí bylo navázáno na povinnost splnění podmínek při jejich čerpání. Pokud žalobce podmínky nesplnil, bylo jeho povinností poskytnuté prostředky vrátit. Nebyl mu tudíž vyměřen žádný trest.

Krajský soud nemohl přisvědčit ani námitce žalobce rozvedené při nařízeném jednání, dle níž správce daně nebyl ke kontrole dodržení zákona o veřejných zakázkách vůbec kompetentní. Lze konstatovat, že z obsahu správního spisu nepochybně vyplývá, že kontrolu dodržování zákona o veřejných zakázkách prováděl Úřad pro ochranu hospodářské soutěže, který žalobci za jeho porušení uložil pokutu. V rámci kompetence územních finančních orgánů dané ust. § 39 odst. 2 a ust. § 44a

odst. 8 zákona o rozpočtových pravidlech jsou však tyto orgány při kontrole hospodaření s prostředky státního rozpočtu oprávněny i povinny zkoumat dodržení všech podmínek, za kterých byla dotace poskytnuta, tedy i podmínek stanovených zákonem o veřejných zakázkách, pokud jejich splnění rozhodnutí o poskytnutí dotace vyžaduje.

Z uvedených důvodů musel krajský soud napadené rozhodnutí ve smyslu ust. § 78 odst. 1 s.ř.s. zrušit a věc Odvolacímu finančnímu ředitelství vrátit k dalšímu řízení. To bude ve smyslu ust. § 78 odst. 5 uvedené právní úpravy vázáno shora vysloveným právním názorem.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Ve věci měl úspěch žalobce, ten se však práva na náhradu nákladů řízení vzdal. Proto krajský soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku II. tohoto rozsudku.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Hradci Králové dne 28. března 2013

Mgr. Marie Kocourková, v.r.
předsedkyně senátu